

Visszatérő álom

Benedeknek hívnak. Szerzetes vagyok, Isten velem van mindig. Irányítja az életem, én pedig megteszem, amit kér. Életemet neki szentelem. Nem fordul el tőlem, és én hálás vagyok azért, amit értem tesz. Ő adta az életem, ami nem az enyém, csakis az övé. Bármikor elveheti tőlem, de nem teszi. Nem is értem miért, hisz' akármennyire igyekszem, a tetteim nem tökéletesek.

Még kisgyermekként irányított maga felé. 8 éves koromban nagyon megbetegedtem. Úgy tűnt, meghalok. Anyám mesélte, hogy a szívem dobogása megállt. Abban a rövid időben mikor halott voltam, egy fénylénnyel beszéltem. Elmesélte, hogy kicsoda ő, és mit szeretne tőlem. Mikor feltámadtam, első mondatom ez volt: Istennek akarok élni. Attól a perctől kezdve egy szentmisét sem hagytam volna ki a világ minden kincséért sem. Amikor 18. életévemet betöltöttem, a premontrei szerzetesrendhez csatlakoztam.

Jártuk a világot, hirdettük az evangéliumot, a szentek tiszteletére és Isten dicsőségére templomokat építettünk. Nyugat felől indultunk, és kelet felé haladtunk. Egy Magyarország nevű erős országban jártunk, ahol már számos monostort építettek más szerzetesközösségek András király megbízásából. Gondoltuk, miért ne mi építsük a következőt? Így megfelelő helyet kerestünk egy új monostor alapításához.

Egy szép nyári napon elérkeztünk egy kis faluba, amelyet Ócsának neveztek. A falu nagyon kicsi volt, még szállást sem tudtak nyújtani, mert nem volt fogadó. A falu előljárója, aki igen művelt ember volt, és beszélt latinul, javasolta, hogy van a domb tövében egy kis tisztás, ott tölthetnénk el az éjszakát. Oda is siettünk, mert már esteledett.

Ahogy megérkeztünk, körbenéztem. A tisztás gyönyörű volt: nyíltak a rózsák, döngicséltek a méhek, csicseregtek a madarak. Egy hatalmas, magas fákkal teli erdő vett körül minket. Néha egy-egy állat kidugta a fejét a bokrok közül. Csillogó szemmel néztem a röpködő madarakat és pillangókat. Néhány virágot megszagoltam, néhány állatot, amely nem menekült el, megsimogattam. Egy kis patak is folyt a közelben, amiben erdei állatok isznak, és a partján kis zöld levelibékák ugrálnak. A patak vize kristály tiszta volt. A víznek általában nincs íze, ennek azonban mégis érződött a tisztasága. Ez a víz édesebb volt a méznél is!

Ahogy tovább nézelődtem, és csodáltam ezt a környezetet, megpillantottam a nagy homokdombot. Felmásztam rá, és mesés szép látvány fogadott. Ahogy lassan végigjártattam tekintetemet a tájon, a naplementében láttam az erdő sűrű, zöld lombkoronáját, hallottam a kis

patak csobogását, a madarak csivitelését, a tücskök ciripelését, a békák brekegését. A fák mögül elősejlett a kis falu házainak nádteteje, a falun túlról pedig a termőföldeken szorgosan dolgozó falusiak vidám éneke hallatszott, amint hazafelé tartottak. A levegőt betöltötte a frissen kaszált széna szaga. Igazán idilli látvány tárult a szemem elé a domb tetejéről.

Jártam már számtalan országban, nagyban és kicsiben, de ilyen szép látványban még nem részesültem. Itt minden tökéletes volt. Ezt a helyet Isten teremtette, isteni célokra. Ezen a helyen valami csodának kell történnie. Itt egy templomnak kell épülnie.

Átszellemült hangulatomat és lelkesedésemet azonban egy rossz érzés szertefoszlatta. Hirtelen valami orrfacsaró szagot éreztem a levegőben. Megfordultam, és az álombéli táj egy förtelmes mocsárrá változott. A fák rothadásnak indultak, a fű, már ahol volt, elszáradt, békabrekegés helyett pedig hatalmas sáros varangyok ugráltak a farönkökön. Egyszerűen förtelmes volt! Nem, ezt a helyet mégsem isteni művek végrehajtására teremtették, mégsem ez a tökéletes hely a monostor megalapítására.

Nem akartam tovább maradni, ezért gyorsan lesiettem a dombról. Visszatértem társaimhoz, és elköltöttem szerény vacsorámat. Nagyon elszomorodtam. Félreértettem ezt a tájat. Azt hittem ez a leggyönyörűbb, amit valaha láttam, azt hittem, Isten vezetett erre a helyre, de óriásit tévedtem. Sokáig csak forgolódtam a pokrócomon, mire végre sikerült elaludnom. Álomot láttam.

Álmomban egy ismerős helyen jártam. Mintha már láttam volna ezeket a fákat, virágokat és bokrokat.

Sétálgatás közben, egy fényes alakot láttam. Felém jött. Azonnal tudtam, hogy Ő jött el hozzám megint. Elé siettem, Ő pedig kedvesen fogadott.

–Én Uram, én Istenem! Hát újra látlak!

–Én is nagyon örülök. Emlékszel? 22 év telt el azóta, hogy utoljára eljöttem. Ez az eljövetelem más célból következett be. Látod ezt a tájat? – mutatott körbe, én pedig bólintottam. – Ugye, milyen szép? Nem az a legszebb, hogy zöld a fű, vagy kék az ég, hanem az, hogy mennyi szeretet és jóság lapul ennek a falunak a házai között. Nincs olyan gonosz lélek, amely meg tudná rontani ennek a kis világnak az örömét. Gyönyörű, nem igaz?

–Igen, valóban szép. Nekem a legjobban az a lenti erdő tetszik. Az állatok, a patak... – és csak meséltem, részletesen meséltem az Úrnak azt, hogy mitől olyan mesés ez a táj, Ő pedig mosolyogva hallgatott végig.

–Ugye, látod azt a tűzrakó helyet ott? Milyen békésen alszanak ott társaid. Nem csoda, hogy annyira beleszerettél ebbe a tájba, hisz az egész napodat azzal töltötted, hogy felfedezd.

Azonban csalódtok vagyok – mondta, én pedig csodálkozva néztem rá. – Csalódtam benned. Nagyon sokat tanultál. Csak egy misét hagytál ki anyád betegsége miatt.

–Igen. Nagyon hiányzik nekem – szomorodtam el. – De tudom, hogy nem halt meg. Mindig mellettem van. – mondtam, és rám mosolygott.

–Nézz végig a falun! Mit láatsz?

–Házakat és földeket, erdőt és patakot. Itt minden megvan – mondtam a falut fürkészve.

–Hiányzik egy épület. Egy épület ahol a vallásukat gyakorolhatják. Egy templom.

Akkor belém csapott a felismerés, amit egy mondat kísért: nagy tettet vihetsz véghez. Gondolkodásom végén felnéztem rá.

–Hát ez az? Ez lenne az én nagy tettem?

–Ez – intett a kezével, és egy pillanat alatt minden megváltozott.

A korhadó fák eltűntek, a száraz földet friss fű váltotta föl, a bűzös mocsár sem tűnt már olyan elrettentőnek, a domb tetején pedig egy templom állt, fallal körülvéve.

A templom gyönyörű volt. Az Úr bevezetett, és megmutatta, hogy mit kell építenem. A templom kereszt alakú volt, román és gótikus oszlopokkal. Déli irányban az ikerfülkében tartották a szentségeket, északi oldalon a Hét Szentség volt látható. A falakon minden freskó alatt bordó keresztet láttam. Éppen mise volt, gregorián énekkel. A pap mellett magam ismertem fel. Tudtam, hogy én vagyok az, csak idős koromban. Amikor én beszéltem, akkor nem is franciául szóltam a néphez, hanem valami furcsa nyelven.

–Miért ilyen furcsán beszélek? Mi ez?

Nem válaszolt, csak mosolygott. Újra intett a kezével, és mi újra kint álltunk, a templom falain kívül.

–Sok minden jót fog adni ennek a falunak ez a templom. A falu lakói imádkozni fognak a templom falai között, a szerzetesek tanítani fogják a tehetséges gyerekeket írni, olvasni, számolni, gyógyítani fogják a betegeket, segíteni fognak a falusiaknak a korszerűbb földművelésben. Minden szép lesz. Azonban eljön egy olyan idő, amikor ez a templom nem mindenkinek fog tetszeni, ostromolni fogják, kardok vágása hallatszik, ellenségek tüze lobban fel. De ez a templom egy szilárd menedék lesz, megvédi az embereket az ellenségtől. Ezekben a nehéz időkben a szerzetesek az éhezőknek enni adnak, a sebesülteket ellátják. Ez a templom sok száz éven keresztül fennáll majd, és sok örömet ad az itt lakóknak.

–De Uram, miből építkezzek? Nekem nincs pénzem építő anyagra, és szerszámom sincs!

–Benedek, bízz bennem, és megsegítelek! Az építkezéshez kő kell és fa. Itt van az erdő a domb körül. Vágjatok ki annyi fát, amennyire szükségetek van! Itt van ez a mocsár, elér egészen a folyóig, azon túl a hegyekig. Tutajozz fel, és hozz köveket a kőfejtőből! Az építkezés hírére sok mesterember fog idejönni szerte az országból, ők hoznak szerszámokat is. Menj a királyhoz, kérd a támogatását! Hidd el, véghez tudod vinni ezt a nagy művet!

Hirtelen minden elsötétült, én pedig felébredtem. A kis tisztáson voltam ismét, alvó társaim körében. Nem aludtam vissza, hanem a látomásomon gondolkodtam, és elhatároztam, hogy a dombtetőn megépítjük a monostort. Reggel elmeséltem társaimnak, amit láttam, és ők is lelkesültek az ötletért.

Másnap munkához láttunk, hamar elnyertük a király támogatását, a hegyekből tutajon köveket hoztunk, az erdőből fát vágunk ki, a környékről pedig kőművesmestereket toboroztunk. Néhány év múlva elkészült az új ócsai premontrei monostor, a környék legnagyobb és legpompásabb kőépülete, amely évszázadokig hívatott állni a falu szolgálatában.